

Wandelen aan de andere kant

3000 KM DOOR NIEUW-ZEELAND

van de wereld

Afgelopen winter trok ik 3 maanden door Nieuw-Zeeland op Te Araroa, letterlijk 'Het Lange Pad' in het Maori. Een tocht dwars door bergen en regenwoud, langs afgelegen stranden en door de diepste modder.

1

2

Als een onweer dat maar niet overtrekt, raast de stortvloed van frustraties door mijn hoofd.

Een jaar lang heb ik naar dit gevoel verlangd: leegte, stilte en het ruige avontuur.

→ **T**erwijl ik die dag over de trail loop, vloek ik hardop tegen mijzelf. Ik ben al dat hiken helemaal zat. Ik heb dit pad al zoveel dagen en uren bewandeld. Steeds diezelfde beweging, diezelfde strijd tegen vermoeidheid en de elementen. Het is genoeg geweest. Het is tijd voor iets anders, denk ik bij mijzelf. Tijd om mijn hoofd weer te gebruiken in plaats van alleen mijn lichaam, om mijn dagen te vullen met gedachten in plaats van kilometers. Ik verlang naar een vast ritme, naar een plek waar ik niet elke ochtend hoeft te vragen: hoe ver moet ik vandaag nog? Naar een leven waar ik me eens een keer niet vies en bezweet voel, maar gewassen en uitgerust, met schone kleren aan mijn lijf en een volle batterij in mijn hoofd.

Aan de wervelwind van negatieve gedachten lijkt geen einde te komen. Als een onweer dat maar niet overtrekt, raast de stortvloed van frustraties door mijn hoofd. Elke stap die ik zet, maakt me meer gefrustreerd. De grond onder mijn voeten, de rugzak op mijn schouders, het geluid van mijn ademhaling, alles stoort me. Twee uur lang ben ik de gevangene van mijn eigen geest, blind voor het prachtige sprookjes-

bos om me heen, waar de mossen als fluwelen dekens over de stenen liggen.

Pas dan besef ik: dit is de vermoeidheid die spreekt. Tachtig dagen van vermoeidheid en ongemak hebben zich opgestapeld. Het is het soort uitputting dat niet alleen in je spieren kruipt, maar ook in je gedachten gaat zitten, waardoor alles zwaarder wordt dan het is. Terwijl ik mezelf langzaam door het bos beweeg, forceer ik mezelf om naar de bomen in de verte te kijken.

Ultieme vrijheid

Plotseling komt de herinnering boven: die allereerste dag, de start in Cape Reinga op het Noordereiland. Ik zie mijzelf lachend naast een grote witte paal staan op het noordelijkste puntje van Nieuw-Zeeland. De dag ervoor ontmoette ik Will op het vliegveld, een Britse jongen wiens tent, net als de mijne, binnenstebuiten werd gekeerd door het biosecurity team.

"Smile!" roept Will, terwijl hij een foto van me maakt. Mijn geluk kan niet op. Dit is het moment waar ik maanden naar heb

- 0 Bij het eindpunt van Te Araroa (Bluff) met mijn vriend Alex
- 1 Bergpapegaai van Nieuw-Zeeland
- 2 We moedigen Karel Sabbe, de bekende Belgische ultraloper, aan tijdens zijn recordpoging op Te Araroa.
- 3 Het rivierbed van Rangitata
- 4 De modderigste trail in Longwood Forest
- 5 Nacht na nacht kamperen we.

uitgekeken. We wisselen van plek; hij sprint naar de paal om er lachend als een aapje aan te hangen. Terwijl ik de foto maak, slaan de golven hard tegen Cape Reinga, een eindeloze blauwe vlakte tot aan de horizon. We kijken elkaar aan en knikken: dit is het.

De eerste stappen door het mulle zand zetten we met de avondzon in ons gezicht. Het is al 19 u, maar we willen nog 16 km doen. Na een busrit vanuit Auckland en drie liften voelt deze verlaten plek als ultieme vrijheid. Terwijl ik door het zand ploeter, voel ik een glimlach over mijn gezicht glijden. Terwijl we ons een weg door het zand banen, ratelen Will en ik in ons enthousiasme aan één stuk door. Over wat ons te wachten staat, wat we hebben achtergelaten om hier te kunnen zijn en waarom we deze tocht willen maken. Ieder heeft zo zijn redenen. Voor mij draait het om het minimalistische leven, tijd in de natuur, bijzondere ontmoetingen en mijn lichaam in beweging houden.

We nemen foto's, eten onze eerste trail-snacks en doen onze hoofdlampen op als de schemering valt. Rond half tien bereiken we het kamp, iedereen ligt uiteraard al te slapen. Stil zetten we onze tenten op en koken een bescheiden maaltijd in onze

pannetjes. Moe maar voldaan kruipen we in onze slaapzakken. Voor ik mijn tent dichtrijt, aanschouw ik de sterrenhemel: duizenden fonkelende lichtpuntjes die het donker verbreken. Even denk ik terug aan het volbrengen van de Pacific Crest Trail vorig jaar. Sindsdien heb ik een jaar lang naar dit gevoel verlangd. Naar de leegte, de stilte, het ruige avontuur. Terwijl ik dagelijks naar kantoor ging en achter mijn laptop zat, miste ik de rust van de natuur en het avontuur. Ik weet, dit is waar ik moet zijn.

Herboren

Mijn mijmeringen over de eerste dagen worden onderbroken door een meer dat plotseling opdoemt. Ik neem een afslag naar het water, waar de opkomende maan me uitnodigt voor een duik. Zodra ik het meer instap, verandert alles. Mijn geest kalmeert, de drukte en gedachten in mijn hoofd verdwijnen.

Wanneer ik het water verlaat, voel ik me herboren. Alle spanning is weggespoeld, vervangen door een diepe vrede. Ik ben aanwezig in het moment en vind de rust

die ik het afgelopen jaar zo miste tussen werk, meetings en sport. Het besef komt als een golf; ik hoef maar één ding te doen: de ene voet voor de andere zetten. Simpel. Mijn hele leven past in één rugzak. Er is ruimte voor ontmoetingen, natuur, stilte en creativiteit. De eerste sterren verschijnen aan de hemel en in plaats van negativiteit voel ik nu alleen nog dankbaarheid. Voor de natuur, voor de eenvoud, voor dit moment.

Terwijl ik het pad naar de berghut vervolgt, besef ik: zelfs als de tocht zwaar wordt, zal ik deze eenvoud missen als ik terug ben in het 'gewone' leven. Ik voel het gewicht van mijn rugzak niet als een last, maar een geruststelling. De hut komt in zicht, een houten schuilplaats tussen de bomen. Binnen klinkt gelach; andere wandelaars delen verhalen en warmen hun handen aan hun kleine pannetjes. Ik aarzel even bij de deur en neem nog een diepe haal van de koele avondlucht. Bij het binnenstappen word ik begroet door een internationaal gezelschap: een Duits stel dat op een van de houten bankjes zit, een Franse vrouw die haar sokken droogt bij de kachel, en Will, die al lachend een plaatsje voor me vrijmaakt. "Je ziet er moe uit, hoe kan dat?" grapt hij. →

- 1-2 Soms loopt Te Araroa langs een gletsjer en dan weer door het bos ...
- 3 Een van de vele hutten langs de route

Buiten fluistert de wind door de boomtoppen, een wiegelied voor wandelaars.

→

Die nacht, terwijl ik naar het gekraak van het hout in de kachel luister, denk ik nog een keertje terug aan de zware etappe van vandaag. Aan de negatieve gedachten en het heerlijke dipje in het meer dat mijn frustraties letterlijk wegspoelde. Het contrast kan niet groter zijn: de zwartgalligheid van de middag versus de dankbare rust die nu door me heen stroomt. Alsof de trail me wilde testen, om me daarna te belonen met dit warme onderkomen en het gezelschap van medewandelaars.

Ik sluit mijn ogen en voel de houtskoolgeur van het vuur in mijn neusgaten branden. Buiten fluistert de wind door de boomtoppen, een wiegelied voor wandelaars. Morgen wacht weer een nieuwe dag vol uitdagingen en onverwachte geschenken. Maar voor nu, in deze hut vol met andere slapende avonturiers, besef ik dat dit is waar het wandelen écht over gaat: over vallen en opstaan, jezelf verliezen en hervinden, en vooral over leren accepteren dat je soms moet doorploeteren om daarna met dubbele intensiteit te kunnen genieten. •

Praktische info

- **Route:** Te Araroa (3000 km) loopt dwars door het Noorder- en Zuidereiland van Nieuw-Zeeland. Het beginpunt, Cape Reinga, bereik je met een bus of shuttle van Auckland naar Kaitiāia. Vanaf daar moet je het laatste stuk liften.
- **Etappes:** Ik liep de volledige trail in dagetappes van gemiddeld 35-50 km.
- **Periode:** november t.e.m. maart (zomer in Nieuw-Zeeland)
- **Overnachten:** Overnachtingen regel je via campings, hutten van het Department of Conservation (DOC), hostels of wildkamperen met behulp van de TA-app.

Meer info:

www.teararoa.org.nz/trail-maps (gpx)
www.thru-hiking.com

Op groteroutepaden.be > magazine
 > artikeldatabank vind je extra foto's.

